

[Socialministeren]

I alt	1.434	54
-------	-------	----

Afgørelserne i § 4-sagerne beror på et konkret skøn i hver enkelt sag. De er afhængige af samtlige relevante forhold.

Ved Socialstyrelsens vurdering af, om en udlænding bør ligestilles med danske statsborgere, lægges der vægt på varigheden af den pågældendes ophold her i landet, på helbredsmæssige forhold samt på graden af tilknytning hertil i forhold til tilknytningen til hjemlandet, f.eks. ud fra oplysninger om boligforhold, og om, hvorvidt familien er her i landet.

Generelt kan det siges, at hjemsendelsesrisikoen for enlige er større end for ægtepar eller udlændinge i fast samlivsforhold, idet enliges tilknytning til Danmark ofte vil være løsere. Nære slægtninge til herboende udlændinge (f.eks. børn og svigerbørn, forældre eller yngre søskende) er mindre udsatte for hjemsendelse end fjernere slægtninge.

Ud over familieforholdene er der imidlertid andre forhold, der spiller ind.

Det har betydning, hvor længe den pågældende har opholdt sig her i landet. Er det en udlænding, der har været her i et år eller mere og i en væsentlig del af denne periode har vist evne og vilje til at klare sig uden hjælp til forsørgelse, og fremgår det af sagen, at der er nærliggende sandsynlighed for, at den pågældende på ny vil blive selvhjulpne, vil der ikke blive truffet beslutning om hjemsendelse.

Er der omvendt tale om en person, der har opholdt sig her i et tilsvarende tidsrum uden at have kunnet klare sig selv og uden at have vist initiativ til at ændre sin situation – f.eks. ved at forsøge at lære dansk – vil det være nærliggende at beslutte hjemsendelse.

I de tilfælde, hvor en udlænding har været ude for en arbejdsskade eller har fået en erhvervs sygdom her i landet, der har gjort ham uarbejdsdygtig, har styrelsen accepteret, at den pågældende modtages til vedvarende forsørgelse.

Socialministeriet kan henholde sig hertil.

Man skal i øvrigt henlede opmærksomheden på, at bistandslovens § 4 blev ændret ved lov nr. 183 af 8. maj 1985, hvorved der i overensstemmelse med udlændingelovens § 18, stk. 2, som nyt stk. 2 blev indsat følgende: »Der kan dog ikke træffes beslutning om hjemsendelse af udlændinge, der bor her i landet med henblik på

varigt ophold, og som lovligt har boet her i mere end de sidste 2 år.«

Endvidere henledes opmærksomheden på, at Socialstyrelsen i cirkulæreskrivelse nr. 3 af 20. april 1989 har bemyndiget kommunerne til i en række nærmere opregnede oplagte tilfælde at yde hjælp til vedvarende forsørgelse af udlændinge uden indberetning. Virkningen af denne cirkulæreskrivelse kan aflæses af tallene for indberetninger i 1989 og 1990.

Spm. nr. S 1068

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (27/7 90) af:

Aage Frandsen (SF):

»Hvem skal dække udgifterne til praktikpladskompenserende undervisning i henhold til L 239 om tilvejebringelse af lære- og praktikpladser?«

Begrundelse

Af lovens § 6 fremgår, at finansieringen skal ske via AER-ordningen. I ministerens svar på spørgsmål 15 i forbindelse med Uddannelsesudvalgets behandling af lovforslaget hedder det bl.a.: »Der er ikke ved lovforslagets fremsættelse taget stilling til, hvorvidt og i givet fald under hvilke forudsætninger AER-udgifterne ved den eventuelle særlige undervisning skal finansieres ved en forhøjelse af AMBI-satsen på 2,5 pct., hvilket kræver lovændring, eller på anden måde.«

Da AER finansieres af arbejdsgiverne, skulle man umiddelbart tro, at arbejdsgiverne alene skulle finansiere den praktikpladskompenserende undervisning, hvis antallet af normale praktikpladser ikke skaffes til veje. Men da der i pressen bl.a. gennem oplysninger af fremtrædende repræsentanter for Dansk Arbejdsgiverforening er sået tvivl om, hvem der skal betale, er det vigtigt, at ministeren klart tilkendegiver, hvad hensigten er.

Er det alligevel arbejdsgiverne, der får pålagt udgifterne i forbindelse med den praktikpladskompenserende undervisning, kan ministerens tilkendegivelse heraf formentlig være med til at anspore til, at arbejdsgiverne fremskaffer det nødvendige antal normale praktikpladser. Det må også klart være at foretrække frem for den praktikpladskompenserende undervisning.